

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 14. april 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-548/21	Bezirkshauptmannschaft Landeck Spørgsmål: 1) Skal artikel 15, stk. 1 (eventuelt sammenholdt med artikel 5), i direktiv 2002/58 som ændret ved direktiv 2009/136/EF i lyset af artikel 7 og 8 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at offentlige myndigheders adgang til data, der er lagret på en mobiltelefon, indebærer et indgreb i de grundlæggende rettigheder vedrørende disse data, der er fastsat i de nævnte artikler i chartret, som er så alvorligt, at denne adgang skal begrænses til forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af straffelovsovertrædelser med henblik på bekæmpelse af grov kriminalitet? 2) Skal artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 som ændret ved direktiv 2009/136/EF i lyset af artikel 7, 8 og 11 og artikel 52, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som § 18 sammenholdt med § 99, stk. 1, i Straffeprocessordenning (strafferetsplejeloven), hvorefter sikkerhedsmyndighederne i forbindelse med en strafferetlig efterforskning uden godkendelse fra en domstol eller et uafhængigt forvaltningsorgan skaffer sig omfattende og ukontrolleret adgang til alle de digitale data, der er lagret på en mobiltelefon? 3.) Skal artikel 47, eventuelt sammenholdt med artikel 41 og 52, i chartret om grundlæggende rettigheder henset til den processuelle ligestilling og adgangen til effektive retsmidler fortolkes således, at den er til hinder for en lovgivning i medlemsstat, der som strafferetsplejelovens § 18 sammenholdt med § 99, stk. 1, muliggør, at en mobiltelefon udnyttes digitalt, uden at den berørte person forinden eller i det mindste efter iværksættelsen af foranstaltningen underrettes herom?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	20.04.23
C-541/20- C-555/20	Litauen m.fl. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Vejpakke-sagerne) Emne: Annullering af visse regler vedrørende udstationering af førere i vejtransportsektoren bl.a. ift. grænseoverskridende transporter og carbotagekørsel (Vejpakke-sagerne). Uddrag af påstande herfra: Sag C-541/20: 1. Artikel 1, stk. 3 og 7, i direktiv 2020/1057, der foreskriver, at reglerne om udstationering af arbejdstagere skal anvendes på internationale (grænseoverskridende) transporter og cabotagekørsel med henblik på direktiv	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transportministeriet	MF	24.04.23 25.04.23

	<p>96/71/EF, annulleres. For det tilfælde, at det ikke er muligt at annullere artikel 1, stk. 3 og 7, i direktiv 2020/1057 uden at ændre dette direktivs indhold, nedlægger Republikken Litauen påstand om, at direktiv 2020/1057 annulleres i sin helhed.</p> <p>2. Artikel 1, nr. 6, litra d), i forordning 2020/1054 annulleres, for så vidt som den deri fastsatte forpligtelse indebærer, at transportvirksomheder skal sikre, at førerne vender tilbage til deres bopæl eller til virksomheden hver fjerde uge. For det tilfælde, at det ikke er muligt at annullere denne del af bestemmelsen, nedlægger Republikken Litauen påstand om, at denne bestemmelse annulleres i sin helhed.</p> <p>3. Artikel 3 i forordning 2020/1054 annulleres, for så vidt som det heri fastsættes, at ændringer af forordning (EF) nr. 561/2006 træder i kraft på tyvendagedagen efter offentliggørelsen af forordning 2020/1054 (den 20.8.2020). For det tilfælde, at det ikke er muligt at annullere artikel 3 i forordning 2020/1054, uden at dette berører denne forordnings andre bestemmelser, nedlægger Republikken Litauen påstand om, at forordning 2020/1054 annulleres i sin helhed.</p> <p>4. Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-144/21	<p>Europa-Parlamentet mod Europa-Kommissionen <u>Påstande:</u> —Artikel 1, stk. 1 og 5, artikel 2, 3, 4, 5, 7, 9 og 10, i Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2020) 8797 af 18. december 2020 om delvis godkendelse af visse anvendelser af chromtrioxid i henhold til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1) (Chemservice GmbH m.fl.) annulleres, for så vidt som de tillader anvendelse 2, 4 og 5 (tillige med anvendelse 1 beregnet til formulering af blandinger tilsigtet anvendelse 2, 4 og 5) med godkendelsesnr. REACH/20/18/0 — REACH/20/18/27. —Subsidiært annulleres Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2020) 8797 i sin helhed. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	20.04.23
C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21	<p>Ministero dell'Interno m.fl. <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 4 i forordning (EU) nr. 604/2013 fortolkes således, at det i den klage, der i overensstemmelse med forordningens artikel 27 kan indgives over en afgørelse om overførsel, som en medlemsstat har truffet efter proceduren i forordningens artikel 26 og på grundlag af tilbagemeldelsespligten i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), kun er muligt at påberåbe sig, at den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om overførsel, ikke har udleveret den i forordningens artikel 4, stk. 2, fastsatte informationsfolder? 2) Skal forordningens artikel 27, sammenholdt med 18. og 19. betragtning til samt artikel 4 i forordningen, fortolkes således, at en domstol som et effektivt retsmiddel i tilfælde af konstateret tilsidesættelse af de i artikel 4 fastsatte forpligtelser har pligt til at beslutte at annullere afgørelsen om overførsel? 3) Såfremt spørgsmål 2) besvares benægtende, skal forordningens artikel 27, sammenholdt med 18. og 19. betragtning til samt artikel 4 i forordningen, da fortolkes således, at en domstol som et effektivt retsmiddel i tilfælde af konstateret tilsidesættelse af de i artikel 4 fastsatte forpligtelser har pligt til at vurdere relevansen af denne tilsidesættelse i lyset af de af klageren anførte omstændigheder og kan stadfæste afgørelsen om overførsel i alle situationer, hvor der ikke fremkommer grunde til at træffe en afgørelse om overførsel med andet indhold?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	20.04.23
C-329/21	<p>DIGI Communications <u>Sagen vedrører:</u> 1) 1.1 Kan en virksomhed, der er registreret og aktiv i en anden medlemsstat, og som ikke selv udbyder elektroniske kommunikationstjenester på det marked, der er omfattet af</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	20.04.23

	<p>afgørelsen, anses for at være konkurrent til de virksomheder, der er adressater for en afgørelse fra den nationale tilsynsmyndighed som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet), når en virksomhed under dens direkte kontrol er til stede på det relevante marked som tjenesteudbyder og konkurrerer i dette med de virksomheder, der er adressater for afgørelsen?</p> <p>1.2 Er det for at besvare spørgsmål 1.1 nødvendigt at undersøge, om det moderselskab, der ønsker at klage, udgør en økonomisk enhed med den virksomhed, som det kontrollerer, og som er til stede som konkurrent på det pågældende marked?</p> <p>2) 2.1 Er en auktionsprocedure gennemført af en national tilsynsmyndighed i henhold til artikel 4, stk. 1, i rammedirektivet og artikel 7 i direktiv Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet), der angår brugsrettighederne til frekvenser til støtte for udrulning af 5G og yderligere trådløse bredbåndstjenester, en procedure der tager sigte på at beskytte konkurrencen? Bør den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse om resultatet af auktionen også fortolkes således, at den har til formål at forsvare konkurrencen i denne henseende?</p> <p>2.2 Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 2.1 bekræftende, har den omstændighed, at den nationale tilsynsmyndighed ved en endelig afgørelse, der er indeholdt i en særskilt afgørelse, har givet den virksomhed, der har anlagt sag, afslag på at registrere sit bud med den følge, at virksomheden ikke kan deltage i auktionen og dermed ikke er adressat for den afgørelse, der førte til procedurens afslutning, da betydning for afgørelsens mål om at beskytte konkurrencen?</p> <p>3) 3.1 Skal artikel 4, stk. 1, i rammedirektivet i lyset af artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den kun giver ret til at klage over en national tilsynsmyndigheds afgørelse for en virksomhed:</p> <p>a) hvis stilling på markedet påvirkes direkte og faktisk af afgørelsen, eller</p> <p>b) hvis stilling på markedet med en høj grad af sandsynlighed kan påvirkes af afgørelsen, eller</p> <p>c) hvis stilling på markedet direkte eller indirekte kan påvirkes af afgørelsen?</p> <p>3.2 Godtgøres den i spørgsmål 3.1 omhandlede virkning i sig selv af den omstændighed, at virksomheden har afgivet et bud i forbindelse med auktionen, dvs. at den ønskede at deltage heri, men ikke lykkedes hermed, fordi den ikke opfyldte de opstillede betingelser, eller kan retten med føje kræve, at virksomheden endvidere godtgør sin hensigt ved at fremlægge nærmere beviser?</p> <p>4) Skal rammedirektivets artikel 4, stk. 1, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, i lyset af besvarelsen af det første til tredje spørgsmål fortolkes således, at en virksomhed – som ikke udover økonomisk virksomhed med levering af tjenesteydelser på det pågældende marked, men hvor en virksomhed, der er under dennes direkte kontrol, leverer elektroniske kommunikationstjenester på dette marked, og – over for hvilken der ved en fast og definitiv afgørelse truffet af den nationale tilsynsmyndighed er givet afslag på deltagelse i auktionen, inden der blev truffet en afgørelse om resultatet af den omtvistede auktion, hvilket udelukkede sagsøgeren fra efterfølgende deltagelse i auktionen, er en virksomhed, der udbyder elektroniske kommunikationstjenester, som berøres af den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse, der fastslår resultatet af en auktion for brugsrettigheder til frekvenser til støtte for udrulning af 5G og yderligere bredbåndstjenester, og som således har ret til at klage?</p>				
C-558/21 P	<p>Global Silicones Council m.fl. mod Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> —Rettens dom i sag T-226/18 ophæves. —Den anfægtede retsakt (1) annulleres. —Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullationsøgsmål. —Indstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten.</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	20.04.23
C-559/21 P	<p>Global Silicones Council m.fl. mod ECHA (appel) <u>Påstande:</u> —Rettens dom i sag T-519/18 ophæves. —Den anfægtede afgørelse annulleres (1).</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	20.04.23

	<p>—Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullationssøgsmål.</p> <p>—Indstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og intervenienternes omkostninger.</p>				
C-580/21	<p>EEW Energy from Waste</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 16, stk. 2, litra c), sammenholdt med artikel 2, litra a) og litra e), i direktiv 2009/28/EF fortolkes således, at der i forbindelse med levering af elektricitet til nettet også skal gives forrang til produktionsanlæg, i hvilke elektriciteten produceres ved termisk udnyttelse af blandet affald, der indeholder en variabel andel af bionedbrydeligt affald fra industri og husholdninger?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Afhænger den prioriterede adgang til levering af elektricitet i henhold til artikel 16, stk. 2, litra c), i direktiv 2009/28/EF af størrelsen af den andel af bionedbrydeligt affald, der ved elproduktionen anvendes på den i det første spørgsmål beskrevne måde?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Findes der en bagatelgrænse for andelen af bionedbrydeligt affald, hvorunder de regler, der gælder for elektricitet fra vedvarende energikilder, ikke finder anvendelse på den producerede elektricitet?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Hvilken andel udgør denne grænse, eller hvordan skal grænsen fastlægges?</p> <p>5. Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende: Kan princippet i artikel 5, stk. 3, andet afsnit, ved anvendelsen af reglerne om elektricitet fra vedvarende energikilder på elektricitet, som kun delvist er produceret på grundlag af bionedbrydeligt affald, inddrages på en sådan måde, at disse regler kun finder anvendelse på den del af elektriciteten, der produceres fra vedvarende energikilder, og at denne del beregnes på grundlag af de enkelte energikilders energiindhold?</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	20.04.23
C-602/21	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Det fastslås, at Republikken Polen</p> <p>1) har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj, idet den har krævet udarbejdelse af handlingsplaner for områder, hvori grænseværdierne for larm ikke er overskredet, indtil den 18. juli 2024.</p> <p>2) har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til bilag V, nr. 1), syvende og niende led, i direktiv 2002/49, idet den har undladt at kræve, at handlingsplanerne rummer referater af de offentlige høringer, der arrangeres i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 7, og de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder agter at træffe i de følgende fem år til beskyttelse af rolige områder.</p> <p>3) har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 2002/49, idet den har undladt at udarbejde handlingsplaner for 20 større jernbaner, der er anført i bilag A.3 til stævningen.</p> <p>4) har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 2002/49, idet den har undladt at udarbejde handlingsplaner for 290 større veje, der er anført i bilag A.4 til stævningen, og</p> <p>5) har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2002/49, sammenholdt med bilag VI dertil, idet den har undladt at fremlægge resuméer af handlingsplaner for 20 større jernbaner, der er anført i bilag A.3 til stævningen, og 290 større veje, der er anført i bilag A.4 til stævningen</p> <p>— Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	20.04.23
C-621/21	<p>Intervyuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Finder definitionerne og begrebsbestemmelserne i De Forenede Nationers konvention om afskaffelse af alle former for forskelsbehandling af kvinder af 18. december 1979 og Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet i henhold til 17. betragtning til direktiv 2011/95/EU anvendelse på kvalificeringen af konsbestemt vold mod kvinder som grund til at yde international beskyttelse i henhold til Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 1951 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse, eller har konsbestemt vold mod kvinder som grund til at yde international beskyttelse i henhold til</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	20.04.23

	<p>direktiv 2011/95/EU en selvstændig betydning, der adskiller sig fra betydningen i de nævnte folkeretlige instrumenter?</p> <p>2. Såfremt det i tilfælde af, at udøvelsen af kønsbestemt vold mod kvinder gøres gældende, kun er det biologiske eller sociale køn på ofret for forfølgelse (vold, der forøves mod en kvinde i kraft af hendes køn), der har betydning for, om det kan fastslås, at tilhørsforholdet til en bestemt social gruppe udgør en forfølgelsesgrund i henhold til artikel 10, stk. 1, litra d), i direktiv 2011/95/EU, kan de konkrete former for forfølgelse eller de konkrete forfølgeshandlinger som i den ikke-udtømmende opregning i 30. betragtning da være afgørende for »gruppens synlighed i samfundet«, dvs. dens sondringskendetegn, afhængigt af omstændighederne i hjemlandet, eller kan disse handlinger kun vedrøre forfølgeshandlingerne som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra a) eller f), i direktiv 2011/95/EU?</p> <p>3. Udgør det biologiske eller sociale køn i tilfælde af, at den person, der ansøger om beskyttelse, gør kønsbestemt vold i form af vold i hjemmet gældende, en tilstrækkelig grund til, at tilhørsforholdet til en bestemt social gruppe som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra d), i direktiv 2011/95/EU kan fastslås, eller skal der fastslås et yderligere sondringskendetegn, såfremt artikel 10, stk. 1, litra d), i direktiv 2011/95/EU fortolkes ordret i henhold til ordlyden, hvorefter betingelserne skal være opfyldt kumulativt og kønsaspekterne skal være opfyldt alternativt?</p> <p>4. Skal artikel 9, stk. 3, i direktiv 2011/95/EU i tilfælde af, at udøvelse af kønsbestemt vold i form af vold i hjemmet udført af en ikke-statslig aktør, der står bag forfølgelsen, som omhandlet i artikel 6, litra c), i direktiv 2011/95/EU gøres gældende af ansøgeren, fortolkes således, at det forhold, at der fastslås en sammenhæng mellem de i artikel 10 anførte forfølgelsesgrunde og forfølgeshandlingerne som omhandlet i stk. 1, er tilstrækkeligt til, at der foreligger en årsagsforbindelse, eller skal der nødvendigvis fastslås en manglende beskyttelse mod den forfølgelse, der gøres gældende, eller foreligger der en forbindelse i de tilfælde, hvor de ikke-statslige aktører, der står bag forfølgelsen, ikke opfatter de enkelte forfølgelses- eller voldshandlinger som sådan som kønsbestemte?</p> <p>5. Kan en faktisk trussel om æresdrab i tilfælde af en eventuel tilbagesendelse til hjemlandet begrunde, at der ydes subsidiær beskyttelse i henhold til artikel 15, litra a), i direktiv 2011/95/EU sammenholdt med EMRK's artikel 2 (ingen må forsætligt berøves livet), når de øvrige betingelser herfor er opfyldt, eller skal denne trussel kvalificeres som overløst i henhold til artikel 15, litra b), i direktiv 2011/95/EU sammenholdt med EMRK's artikel 3, således som dette fortolkes i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis ud fra en samlet vurdering af faren for yderligere kønsbestemte voldshandlinger, eller er det forhold, at ansøgeren subjektivt ikke vil påberåbe sig hjemlandets beskyttelse, tilstrækkeligt til, at denne beskyttelse kan ydes?</p>				
C-650/21	<p>Landespolizeidirektion Niederösterreich et Finanzamt Österreich <u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF, sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorved en lønordning, der indebærer en forskelsbehandling på grund af alder, erstattes med en ny lønordning, i hvilken indplaceringen af en tjenestemand fortsat sker på grundlag af den lønanciennitet, der beregnes i henhold til den gamle lønordning for en bestemt overførselsmåned (februar 2015) og dermed uden at være fri for forskelsbehandling, idet der ganskevist foretages en korrektion med hensyn til de oprindeligt beregnede tjenesteperioder ved at beregne en referenceskæringsdato, hvorved det imidlertid for så vidt angår perioder efter det fyldte 18. år, kun er de øvrige perioder, der kun skal medregnes med 50%, der kan efterprøves, og hvorved udvidelsen med fire år af det tidsrum, hvori tjenesteperioder skal medregnes, modsvares af, at de øvrige perioder, der skal medregnes med 50%, ved beregningen af referenceskæringsdatoen kun skal medregnes, for så vidt som de udgør mere end fire år, der skal medregnes med 50% (generel periodeafkortning med fire år, der skal medregnes med 50%)?</p> <p>2. Skal det første spørgsmål besvares anderledes i de sager, hvor der ganske vist allerede var blevet fastsat en endelig ny skæringsdato for oprykning, inden den anden lov til ændring af de tjenesteretlige regler af 2019 trådte i kraft, men denne endnu ikke havde fået</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	20.04.23

	<p>indvirkning på tjenstemandens lønretlige stilling, idet myndighedens afgørelse ikke blev truffet ved direkte anvendelse af EU-retten, og hvor referenceskæringsdatoen nu på ny skal beregnes med hensyn til den skæringsdato for oprykning, der er fastsat på en måde, der indebærer en forskelsbehandling på grund af alder, nu uden hensyntagen til den i mellemtiden fastsatte oprykningsskæringsdato, og de øvrige perioder, der skal medregnes med 50%, er omfattet af den generelle periodeafkorting?</p> <p>3. Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF, sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorved perioder i et uddannelsesforløb ved en regional enhed ved beregningen af referenceskæringsdatoen på trods af omberegning af lønancienniteten og den lønretlige stilling kun skal medregnes, såfremt tjenstemanden har tiltrådt ansættelsesforholdet efter den 31. marts 2000, og disse perioder i modsat fald kun medregnes som øvrige perioder, der skal medregnes med 50%, og dermed er omfattet af den generelle periodeafkorting, idet denne ordning tendentielt stiller tjenstemænd med lange ansættelsesforhold ringere?</p>				
C-830/21	<p>Syngenta Agro <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 1 i forordning (EU) nr. [54]7/2011, sammenholdt med nr. 1), litra b), i bilag I hertil, fortolkes således, at navn og adresse på indehaveren af godkendelsen fra den oprindelsesmedlemsstat, hvorfra plantebeskyttelsesmidlet er blevet importeret, i tilfælde af parallelimport af et plantebeskyttelsesmiddel skal angives på emballagen i forbindelse med salg i en anden medlemsstat? 2. Skal artikel 1 i forordning (EU) nr. [54]7/2011, sammenholdt med nr. 1), litra f), i bilag I hertil, fortolkes således, at der i tilfælde af parallelimport af et plantebeskyttelsesmiddel er pligt til at angive det af producenten oprindeligt tildelte batchnummer uændret på emballagen, eller er det i overensstemmelse med den nævnte bestemmelse, at parallelimportøren fjerner det oprindelige batchnummer og i stedet anbringer sit eget identifikationsnummer på emballagen, hvis parallelimportøren fører et register, af hvilket de af parallelimportøren benyttede varepartinumre overensstemmelse med de batchnumre, som indehaveren af godkendelsen af det plantebeskyttelsesmiddel, som skal importeres parallelt, har benyttet, fremgår?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	20.04.23
C-52/22	<p>Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 2, stk. 1 og stk. 2, litra a), og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv og princippet om retssikkerhed, beskyttelse af velerhvervede rettigheder og EU-rettelseffektivitet fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning –som den i hovedsagen omhandlede – hvorefter den første regulering af pensionen for den gruppe af tjenstemænd, som senest fra den 1. december 2021 havde ret til pension (samlet pension i henhold til Pensionsgesetz 1965 (lov om pension af 1965)), først skal foretages med virkning fra den 1. januar det andet kalenderår efter pensionsrettens indtræden, mens den førsteregulering af pensionen for den gruppe af tjenstemænd, som først fra den 1. januar 2022 havde eller vil have ret til pension (samlet pension i henhold til lov om pension af 1965), allerede skal foretages med virkning fra den 1. januar i det første kalenderår efter pensionsrettens indtræden?</p>	Miljøministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	20.04.23
C-116/22	<p>Kommissionen mod Tyskland <u>Spørgsmål:</u> 1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat artikel 4, stk. 4, i direktiv 92/43/EF, idet den ikke har udpeget 88 ud af 4606 lokaliteter, for hvilke seksårsfristen i denne bestemmelse er udløbet, som særlige bevaringsområder; har tilsidesat artikel 4, stk. 4, i direktiv 92/43, idet den for 88 af de omhandlede 4606 lokaliteter ikke har fastsat nogen bevaringsmålsætninger og i øvrigt ved fastlæggelsen af bevaringsmålsætninger generelt og strukturelt følger en praksis, der ikke opfylder de retlige krav i denne bestemmelse; har tilsidesat artikel 6, stk. 1, i direktiv 92/43, idet den for 737 af de omhandlede 4606 lokaliteter ikke har fastlagt nogen bevaringsforanstaltninger og i øvrigt ved fastlæggelsen af bevaringsforanstaltninger generelt og strukturelt følger en praksis, der ikke opfylder de retlige krav i denne bestemmelse;</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	20.04.23

	2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
C-219/22	QS <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 3, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2008/675/RIA af 24. juli 2008 om hensyntagen til domme afsagt i medlemsstaterne i Den Europæiske Union i forbindelse med en ny straffesag fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning såsom straffelovens artikel 68, stk. 1, sammenholdt med straffelovens artikel 8, stk. 2, hvorefter en national ret, der har fået forelagt en anmodning om fuldbyrdelse af en straf, som en ret i en anden medlemsstat har fastsat ved en tidligere dom, med henblik herpå ved et påbud om den faktiske fuldbyrdelse kan gribe ind i vilkårene for fuldbyrdelsen af den sidstnævnte straf?	Justitsministeriet	O-sag	GA	20.04.23
C-246/22	Staatsanwaltschaft Köln et Bundesamt für Güterverkehr <u>Spørgsmål:</u> Udgør transporten af tomme containere til [læsning] henholdsvis til [løsning] en uadskillelig del af transporten af læssede containere, således at transporten af tomme containere er omfattet af den privilegerede status, som transporten af læssede containere har, fordi de sidstnævnte er undtaget fra bestemmelserne om cabotagekørsel i forbindelse med kombineret transport?	Transportministeriet	O-sag	GA	20.04.23
C-263/22	Ocidental – Companhia Portuguesa de Seguros de Vida <u>Spørgsmål:</u> »1) Skal artikel 5 i direktiv 93/13/EØF, hvorefter »de vilkår, der tilbydes forbrugeren, [...] altid [skal] være udarbejdet på en klar og forståelig måde«, henset til 20. betragtning til samme direktiv, fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at forbrugeren altid har mulighed for at få kendskab til alle vilkårene? 2) Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13/EØF, der som betingelse for at udelukke en prøvelse af de vilkår, der vedrører aftalens hovedgenstand, bestemmer, at »disse vilkår [skal være] affattet klart og forståeligt«, fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at forbrugeren altid har mulighed for at få kendskab til disse vilkår? 3) I forbindelse med en national lovgivning, der såsom den portugisiske lovgivning tillader domstolsprøvelse af den urimelige karakter af vilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet, vedrørende definitionen af aftalens hovedgenstand, i) er artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med litra i) i den vejledende liste, der er nævnt i samme artikels stk. 3, i forbindelse med en bidragsbaseret gruppeforsikringsaftale da til hinder for, at forsikringsselskabet kan gøre et vilkår om udelukkelse eller om begrænsning af den forsikrede risiko, som forsikringsselskabet ikke har underrettet den forsikrede om, og som den forsikrede således ikke har haft mulighed for at få kendskab til, gældende over for den forsikrede, ii) selv når den nationale lovgivning samtidigt i tilfælde af en tilsidesættelse af underretnings- og oplysningspligten for så vidt angår vilkårene tillægger forsikringstageren ansvaret for at godtgøre den skade, som den forsikrede person har lidt, hvilket imidlertid ikke medfører, at den forsikrede stilles, således som vedkommende ville have været stillet, såfremt forsikringsdækningen havde været gældende?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	20.04.23
C-282/22	Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej <u>Spørgsmål:</u> Udgør en sammensat ydelse, som leveres ved ladestandere for brugere af elektriske køretøjer, som omfatter: a) tilvejebringelse af genopladningsgrænseflader (herunder integration af opladeren med køretøjets styresystem), b) sikring af elektricitetsstrømmen, hvis parametre er passende tilpasset til de elektriske køretøjers batterier, c) ydelse af den nødvendige tekniske support til køretøjernes brugere, d) tilrådighedsstillelse af en særlig platform, hjemmeside eller applikation for brugerne, hvorigennem de vil kunne reservere et givent stik, se historikken over gennemførte transaktioner og gennemførte betalinger, samt have mulighed for at anvende en såkaldt e-tegnebog, ved hjælp af hvilken de vil være i stand til at foretage betalinger for de pågældende opladningssessioner – levering af varer som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november om det fælles merværdiafgiftssystem [...], eller som levering af ydelser i henhold til direktivets artikel 24, stk. 1?	Transportministeriet	O-sag	Dom	20.04.23
C-307/22	FT <u>Spørgsmål:</u>	Justitsministeriet Miljøministeriet	O-sag	Dom	20.04.23

	<p>1. Skal artikel 15, stk. 3, første punktum, sammenholdt med artikel 12, stk. 5, i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at den dataansvarlige (her: den behandlende læge) ikke har pligt til gratis at udlevere en kopi af de personoplysninger om den registrerede (her: patienten), som den dataansvarlige har behandlet, såfremt den registrerede ikke anmoder om udlevering af kopien med henblik på som omhandlet i 63. betragtning til den generelle forordning om databeskyttelse at forvisse sig om og kontrollere, at behandlingen af hans personoplysninger er lovlige, men derimod forfølger et andet formål – der ikke vedrører databeskyttelse men ligeledes er legitimt (her: undersøgelse af, om der kan gøres et lægeansvar gældende)?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende:</p> <p>a) Kan den ret til gratis udlevering af en kopi af de personoplysninger, som den dataansvarlige har behandlet, der følger af artikel 15, stk. 3, første punktum, sammenholdt med artikel 12, stk. 5, i den generelle forordning om databeskyttelse, eventuelt begrænses i henhold til artikel 23, stk. 1, litra i), i den generelle forordning om databeskyttelse gennem en national bestemmelse i en medlemsstat, der blev vedtaget, inden den generelle forordning om databeskyttelse trådte i kraft?</p> <p>b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a) besvares bekræftende: Skal artikel 23, stk. 1, litra i), i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at de deri nævnte rettigheder og frihedsrettigheder for andre også omfatter disses interesse i at fritages fra at afholde udgifter i forbindelse med udlevering af en kopi af oplysningerne i henhold til artikel 15, stk. 3, første punktum, i den generelle forordning om databeskyttelse og bære andre byrder, der opstår i forbindelse med udlevering af kopien?</p> <p>c) Såfremt det andet spørgsmål, litra b), besvares bekræftende: Kan de rettigheder og forpligtelser, der følger af artikel 15, stk. 3, første punktum, sammenholdt med artikel 12, stk. 5, i den generelle forordning om databeskyttelse, eventuelt begrænses i henhold til artikel 23, stk. 1, litra i), i den generelle forordning om databeskyttelse gennem en national bestemmelse om forholdet mellem læge og patient, hvorefter lægen altid har ret til at få sine udgifter i forbindelse med udlevering af en kopi af personoplysningerne i patientjournalen til patienten godtgjort af denne, uanset de konkrete omstændigheder?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og det andet spørgsmål, litra a), b) eller c), besvares benægtende: Omfatter den ret, der følger af artikel 15, stk. 3, første punktum, i den generelle forordning om databeskyttelse, i forholdet mellem læge og patient et krav på udlevering af en kopi af alle de dele af patientjournalen, der indeholder personoplysninger om patienten, eller kun et krav på udlevering af en kopi af selve personoplysningerne om patienten, og kan lægen, der behandler disse oplysninger, i denne forbindelse frit vælge, hvorledes han sammensætter oplysningerne til den berørte patient?</p>				
C-348/22	<p>Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato Sagen vedrører:</p> <p>1) Er direktiv 2006/123 gyldigt og bindende for medlemsstaterne, eller er direktivet omvendt ugyldigt, fordi det – idet der er tale om et direktiv om harmonisering – kun blev vedtaget med stemmeflertal, og ikke med enstemmighed, og således i strid med artikel 115 [i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde]?</p> <p>2) Opfylder direktiv 2006/123 [...] på et objektivt og abstrakt plan minimumskravene vedrørende tilstrækkeligt detaljerede bestemmelser, som ikke tillægger de nationale lovgivere noget skøn, således at direktivet kan anses for self-executing og umiddelbart anvendeligt, eller ej?</p> <p>3) Såfremt direktiv 2006/123 ikke anses for self-executing, er den simple udelukkelsesvirkning eller undladelsen af at anvende en national lov, som er i strid med EU-retten, da også forenelig med retssikkerhedsprincippet, såfremt en national ret ikke kan anlægge en EU-konform fortolkning, eller skal eller kan den nationale lov i dette tilfælde ikke finde anvendelse, uden at det påvirker de i [EU-]retten fastsatte specifikke sanktioner for en medlemsstats manglende opfyldelse af de forpligtelser, der følger af tiltrædelsen af traktaten (artikel 49) eller af direktivets manglende gennemførelse (traktatbrudsprocedure)?</p> <p>4) Svarer den direkte virkning af artikel 12, stk. 1-3, i direktiv 2006/123 til at anerkende, at direktivet er self-executing eller umiddelbart anvendeligt, eller skal det – inden for rammerne af et direktiv om harmonisering som det omhandlede (ifølge Promoimpresa-dommen) skal det fastslås, at samme direktivs artikel</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	20.04.23

	<p>9-13 udgør en udtømmende harmonisering [...] – opfattes som en forpligtelse for en medlemsstat til at vedtage harmoniseringsforanstaltninger, der ikke er generiske, men har bindende indhold?</p> <p>5) Kan eller skal kvalifikationen af et direktiv som self-executing eller ej, og i det førstnævnte tilfælde undladelsen af at anvende en national lov, som er i strid med EU-retten, betragtes som henhørende under enekompetencen for de nationale retter (som i denne henseende råder over specifikke fortolkningsmæssige støtteinstrumenter såsom den præjudicielle forelæggelse for Domstolen eller forelæggelsen af spørgsmål om forfatningsstridighed) eller under kompetencen for en tjenestemand eller direktør i en kommune?</p> <p>6) Hvis derimod direktiv 2006/123 anses for self-executing, og under hensyntagen til, at artikel 49 [i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde] kun er til hinder for automatisk forlængelse af koncessioner/tilladelser til statsejede maritime arealer til turist- og rekreativaktiviteter, »for så vidt som disse koncessioner frembyder en klar grænseoverskridende interesse«, udgør opfyldelsen af dette krav da også en grundlæggende forudsætning for anvendelsen af artikel 12, stk. 1 og 2, i direktiv 2006/123 eller ej?</p> <p>7) Er det foreneligt med de mål, som forfølges med direktiv 2006/123 og artikel 49 [i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde], at en national ret fastslår, at kravet om en klar grænseoverskridende interesse er opfyldt på et generelt og abstrakt plan med hensyn til hele landet tout court, eller har hver enkelt kommune enekompetence til at foretage en sådan vurdering med hensyn til sit eget kystområde, henset til, at i Italien ligger kompetencen herfor hos kommunerne?</p> <p>8) Er det foreneligt med de mål, som forfølges med direktiv 2006/123 og artikel 49 [i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde], at en national ret fastslår, at kravet om knappe ressourcer og et begrænset antal af mulige koncessioner er opfyldt på et generelt og abstrakt plan med hensyn til hele landet tout court, eller skal denne vurdering omvendt – henset til, at i Italien ligger kompetencen hos kommunerne – betragtes som vedrørende hver enkelt kommunes kystområde, således at hver enkelt kommune har enekompetence for sit eget område?</p> <p>9) Såfremt direktiv 2006/123 på et abstrakt plan anses for self-executing, kan denne umiddelbare anvendelighed da anses for konkret også at foreligge i en retlig sammenhæng – som den italienske – hvor artikel 49 i codice della navigazione (søfartsloven) er gældende (som foreskriver, at når en koncession udløber, »overtager staten alle ikke flytbare installationer uden vederlag eller erstatning«), og er denne konsekvens af, at det omhandlede direktiv anses for self-executing eller umiddelbart anvendeligt (bl.a. for så vidt angår lovligt opførte strukturer i murværk, eller koncessioner til statsejede arealer, som funktionelt er knyttet til turist- og rekreativaktiviteter såsom hoteller eller feriecentre), forenelig med beskyttelsen af grundlæggende rettigheder, navnlig ejendomsretten, som ifølge EU-retten og chartret om grundlæggende rettigheder fortjener en særlig beskyttelse?</p>				
C-374/22	<p>Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides Spørgsmål: – »Skal artikel 2, litra j), og artikel 23 i »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse« fortolkes således, at de finder anvendelse på en fader til to børn, der er født i Belgien, og som dér er blevet anerkendt som flygtninge, selv om den ovennævnte artikel 2, litra j) præciserer, at de familiemedlemmer til en person med international beskyttelse, der er omfattet af direktiv 2011/95/EU, er det, »for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet«?</p> – »Indebærer den omstændighed, som appellanten har påberåbt sig i retsmødet, hvorefter hans børn står i et afhængighedsforhold til ham, og hvorefter hans børns tarv ifølge appellanten kræver, at han meddeles international beskyttelse, henset til 18., 19. og 38. betragtning til direktiv 2011/95/EU, at begrebet familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som omhandlet i direktiv 2011/95/EU, skal udvides til at omfatte en familie, der ikke bestod i hjemlandet«? – »Såfremt de to første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, kan artikel 23 i direktiv 2011/95/EU – som ikke er blevet gennemført i belgisk ret med henblik på at fastsætte, at der	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	20.04.23

	<p>skal meddeles opholdstilladelse eller international beskyttelse til en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér – da have direkte virkning?»</p> <p>– »I bekræftende fald, giver artikel 23 i direktiv 2011/95/EU, i mangel af gennemførelse, en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér, ret til at gøre krav på de i artikel 24-35 omhandlede fordele, herunder en opholdstilladelse, der gør det muligt for ham at leve lovligt i Belgien med sin familie, eller ret til at opnå international beskyttelse, selv om denne fader ikke individuelt opfylder de nødvendige betingelser for at opnå international beskyttelse?»</p> <p>– »Forpligter den effektive virkning af [...] artikel 23[i direktiv 2011/95/EU], læst i lyset af artikel 7, 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og 18., 19. og 38. betragtning til [direktiv 2011/95/EU], en medlemsstat, der ikke har udformet sin nationale lovgivning på en sådan måde, at familiemedlemmer [i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i det nævnte direktivs artikel 2, litra j), eller i forhold til hvem der foreligger et individuelt afhængighedsforhold] til en person med en sådan status kan gøre krav på visse fordele, hvis de ikke individuelt opfylder betingelserne for at opnå samme status, til at indrømme de nævnte familiemedlemmer en ret til afledt flygtningestatus, med henblik på at de kan gøre krav på de nævnte fordele for at opretholde familieenheden?»</p> <p>– »Forpligter [...] artikel 23[i direktiv 2011/95/EU], læst i lyset af artikel 7, 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og 18., 19. og 38. betragtning til [direktiv 2011/95/EU], en medlemsstat, der ikke har udformet sin nationale lovgivning på en sådan måde, at forældrene til en anerkendt flygtning kan nyde godt af de fordele, der er opregnet i direktivets artikel 24-35 [til at give de nævnte forældre mulighed for] at opnå en afledt international beskyttelse med henblik på, at barnets tarv kan komme i første række, og for at sikre den effektive virkning af barnets flygtningestatus?»</p>				
T-557/20	<p>SRB mod EDPS</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Den anfægtede afgørelse annulleres.</p> <p>— Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS) tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	26.04.23
C-537/20	<p>L Fund</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Er artikel 56 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (nu: artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde) til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter nationale særlige ejendomsfonde, som udelukkende har udenlandske investorer, er fritaget for selskabsskat, mens udenlandske særlige ejendomsfonde, som udelukkende har udenlandske investorer, er underlagt begrænset selskabsskattepligt med hensyn til de lejeindtægter, de modtager på det nationale område?</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	27.04.23
C-340/21	<p>Natsionalna agentsia za prihodite</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Skal artikel 24 og 32 i forordning (EU) nr. 2016/579 fortolkes således, at det forhold, at en uautoriseret videregivelse eller en uautoriseret adgang til personoplysninger som omhandlet i artikel 4, nr. 12), i forordning (EU) nr. 2016/679 er blevet foretaget af personer, som ikke er ansatte i den dataansvarliges administration og ikke er undergivet dennes kontrol, er tilstrækkeligt til at lægge til grund, at de iværksatte tekniske og organisatoriske foranstaltninger ikke er passende?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, hvilken genstand og hvilket omfang skal rettens legalitetskontrol da have ved vurderingen af, om de tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som den dataansvarlige har truffet som omhandlet i artikel 32 i forordning (EU) nr. 2016/679, er passende?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal ansvarlighedsprincippet som omhandlet i artikel 5, stk. 2, og artikel 24 i forordning (EU) nr. 2016/679, sammenholdt med 74. betragtning hertil, da fortolkes således, at bevisbyrden for, at de iværksatte tekniske og organisatoriske foranstaltninger som omhandlet i artikel 32 i forordning (EU) nr. 2016/679 er passende, påhviler den dataansvarlige i forbindelse med et søgsmål i henhold til forordningens artikel 82, stk. 1? Kan indhentningen af en sagkyndig udtalelse anses for et bevismiddel, der er nødvendigt for og tilstrækkeligt til at fastslå, om de tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som den dataansvarlige har truffet, i en sag som den</p>	Justitsministeriet	F-sag	GA	27.04.23

	<p>foreliggende var passende, hvis den uautoriserede adgang til og den uautoriserede videregivelse af personoplysninger skyldtes et »hackerangreb«?</p> <p>4. Skal artikel 82, stk. 3, i forordning (EU) nr. 2016/679 fortolkes således, at den uautoriserede videregivelse af eller den uautoriserede adgang til personoplysninger som omhandlet i artikel 4, nr. 12), i forordning (EU) nr. 2016/679 som i den foreliggende sag gennem et »hackerangreb« udført af personer, der ikke er ansatte i den dataansvarliges administration og ikke er undergivet dennes kontrol, udgør en omstændighed, som den dataansvarlige ikke er skyld i, og som kan begrunde en fritagelse for erstatningsansvar?</p> <p>5. Skal artikel 82, stk. 1 og 2, i forordning (EU) nr. 2016/679, sammenholdt med 85. og 146. betragtning hertil, fortolkes således, at det i en sag som den foreliggende, hvor tilsidesættelsen af beskyttelsen af personoplysninger kommer til udtryk ved en uautoriseret adgang til og formidling af personoplysninger gennem et »hackerangreb«, kun er den berørte persons bekymringer, frygt og angst for et muligt fremtidigt misbrug af personoplysninger, der er omfattet af begrebet immateriel skade, som skal fortolkes bredt, og dermed berettiger til erstatning, hvis der ikke er blevet konstateret et sådant misbrug og/eller den berørte person ikke er blevet påført nogen yderligere skade?</p>				
C-491/21	<p>Directia pentru Evidenta Persoanelor si Administrarea Bazelor de Date din Ministerul Afacerilor Interne</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>Skal artikel 26, stk. 2, TEUF, artikel 20, artikel 21, stk. 1, og artikel 45, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 4-6 i Europa-Parlamentets og rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter et identitetskort, der kan gælde som rejsedokument i EU, ikke kan udstedes til statsborgeren i en medlemsstat, fordi han har flyttet sin bopæl til en anden medlemsstat?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	GA	27.04.23
C-681/21	<p>Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 2, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv og princippet om retssikkerhed, beskyttelse af velerhvervede rettigheder og EU-retten effektivitet fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning – som den i hovedsagen omhandlede – hvorefter en gruppe af tjenestemænd, der tidligere var begunstiget, på grundlag af pensionsreguleringen med tilbagevirkende kraft ikke længere har ret til pensionsbeløb, som de tidligere havde ret til, og som således (fjernelse med tilbagevirkende kraft af den gruppe, der tidligere var begunstiget, ved ligestilling med den gruppe, der tidligere var ugunstigt stillet) medfører, at også den gruppe af tjenestemænd, der tidligere var ugunstigt stillet, på grundlag af pensionsreguleringen ikke (længere) har ret til pensionsbeløb, som de tidligere havde ret til, og som sidstnævnte gruppe ville være blevet tildelt som følge af den forskelsbehandling med hensyn til alder – ved ikke-anvendelse af en national retsforskrift, som strider mod EU-retten, med henblik på ligestilling med den tidligere begunstigede gruppe – som allerede (flere gange) er blevet fastslået af domstolene?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	27.04.23
C-782/21 P	<p>Aeris Invest mod ECB (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Dommen afsagt af Rettens Tredje Udvidede Afdeling den 6. oktober 2021 i sagen Aeris Invest mod ECB, T-824/17, EU: T:2021:660, ophæves.</p> <p>—Der gives medhold i de af Aeris Invest i første instans nedlagte påstande, og navnlig fastslås det, at afgørelserne LS/MD/17/405, LS/MD/17/419 og LS/MD/17/406 truffet af Den Europæiske Centralbank den 7. november 2017 er ugyldige, idet der herved blev givet afslag på begæringen om aktindsigt i en række dokumenter vedrørende sammenbruddet og afviklingen af Banco Popular Español, S.A., inlånssaldoen og den likviditetsstøttede i en nødssituation er ydet Banco Popular Español, S.A..</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	27.04.23

	—Den Europæiske Centralbank tilpligtes at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med artikel 184 i Domstolens procesreglement.				
C-807/21	Deutsche Wohnen <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 83, stk. 4-6, i databeskyttelsesforordningen fortolkes således, at den inkorporerer det funktionelle virksomhedsbegreb, som findes i artikel 101 TEUF og 102 TEUF, og princippet om den funktionelle enhed i national ret med den konsekvens, at en bødesag under udvidelse af princippet om den juridiske enhed, som ligger til grund for § 30 i Gesetz über Ordnungswidrigkeiten (lov om administrative forseelser), kan føres direkte mod en virksomhed, og bødepåleggelsen ikke kræver konstatering af en overtrædelse, som er begået af en fysisk og identificeret person, eventuelt under opfyldelse af alle subjektive og objektive kriterier for overtrædelsen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal databeskyttelsesforordningens artikel 83, stk. 4-6, fortolkes således, at virksomheden skal have begået overtrædelsen, som er formidlet gennem en medarbejder, culpøst (jf. artikel 23 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82), eller er det i princippet tilstrækkeligt for at pålægge virksomheden en bøde, at en objektiv tilsidesættelse af en pligt kan tilregnes denne (strict liability)?	Justitsministeriet	O-sag	GA	27.04.23
C-45/22	Service fédéral des Pensions <u>Spørgsmål:</u> – Skal reglen i artikel 55, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004, hvorefter de kompetente institutioner dividerer ydelsen eller ydelserne eller en anden indtægt, som er blevet medregnet, med antallet af ydelser, som er omfattet af de nævnte regler, fortolkes således, at de indtægter, som er blevet medregnet ved anvendelsen af antikumulationsreglen, skal divideres med antallet af efterladte pensioner, der er omfattet af antikumulationsreglerne? – Skal reglen i artikel 55, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004, hvorefter de kompetente institutioner dividerer ydelsen eller ydelserne eller en anden indtægt, som er blevet medregnet, med antallet af ydelser, som er omfattet af de nævnte regler, derimod fortolkes således, at den kræver, at det ikke er indtægten som sådan, der tages i betragtning ved anvendelsen af antikumulationsreglen, men derimod den del af indtægten, der overstiger et kumulationsloft, således som det loft, der f.eks. er fastsat i den pågældende nationale bestemmelse, der skal divideres med antallet af efterladte pensioner, der er omfattet af antikumulationsreglerne?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	27.04.23
C-192/22	Bayerische Motoren Werke <u>Spørgsmål:</u> 1. Er artikel 7 i direktiv 2003/88/EF eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for at fortolke en national bestemmelse såsom § 7, stk. 3, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie, herefter »ferieloven«) således, at en arbejdstagers ret til årlig betalt ferie i den fritstillingsperiode, som er erhvervet i beskæftigelsesperioden i et aldersbetinget deltidsarbejdsforhold, men endnu ikke er blevet fyldestgjort, bortfalder ved udløbet af ferieåret eller på et senere tidspunkt? Såfremt Domstolen besvarer spørgsmålet benægtende: 2. Er artikel 7 i direktiv 2003/88/EF eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for at fortolke en national bestemmelse såsom ferielovens § 7, stk. 3, således, at en arbejdstagers endnu ikke fyldestgjorte ret til betalt årlig ferie, som indtræder i løbet af det ferieår, hvor der overgås fra beskæftigelsesperioden til fritstillingsperioden, bortfalder ved udgangen af ferieåret eller på et senere tidspunkt, hvis arbejdsgiveren – uden forinden at have opfyldt sine forpligtelser til at medvirke ved virkeliggørelsen af retten til ferie – efter anmodning har bevilget arbejdstageren hele den årlige ferie for en periode umiddelbart for begyndelsen af fritstillingsperioden, men retten til ferie – i det mindste delvist – ikke kunne fyldestgøres, fordi arbejdstageren blev uarbejdsdygtig på grund af sygdom, efter at ferien var blevet bevilget?	Beskæftigelsesministeriet	F-sag	Dom	27.04.23
C-372/22	CM <u>Sagen vedrører:</u> 1. Finder artikel 9, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældres ansvar anvendelse:	Miljøministeriet	O-sag	Dom	27.04.23

	<p>a) på en anmodning om ændring af en samværsret som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 2, nr. 10), der fremsættes af indehaveren af den nævnte samværsret i henhold til en retsafgørelse, som får virkning senere af hensyn til børnenes bedste, men er endelig og har fået retskraft, og som er vedtaget i den medlemsstat, hvor børnene tidligere havde deres sædvanlige opholdssted, mere end fire måneder før anmodningen blev indgivet, i medfør af artikel 9, stk. 1</p> <p>b) i stedet for den principielle kompetence, der er fastsat ved den nævnte forordnings artikel 8 selv om det præciseres i 12. betragtning til den nævnte forordning, at »[d]e kompetenceregler, der fastsættes i denne forordning for sager vedrørende forældreansvar, er udformet under hensyntagen til barnets bedste og bygger navnlig på kriteriet om nærhed;] dette betyder, at kompetencen først og fremmest bør tilfalde retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, undtagen i visse situationer, hvor barnets opholdssted ændres [...]«?</p> <p>II. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er den således foreliggende kompetence i henhold til artikel 9, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar, som gælder »uanset artikel 8« i den nævnte forordning, da til hinder for anvendelsen af samme forordnings artikel 15, som gælder »undtagelsesvis[ ]«, og »såfremt dette er til barnets bedste«?</p>				
T-168/22	<p>Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO — Fontana Food (GRILLOUMI)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Den anfægtede afgørelse annulleres.</p> <p>—Der gives medhold i sagsøgerens klage.</p> <p>—EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	03.05.23
C-97/21	<p>MV-98</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Skal artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en administrativ procedure for anordning af en administrativ tvangsforanstaltning og en administrativ straffeprocedure for pålæggelse af en økonomisk sanktion på grund af en gerning, som består i ikke at have registreret salget af varer og ikke have noteret det ved udstedelse af et bilag for salget, mod samme person kan kumuleres?</p> <p>1.1. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en administrativ procedure for anordning af en administrativ tvangsforanstaltning og en administrativ straffeprocedure for pålæggelse af en økonomisk sanktion på grund af en gerning, som består i ikke at have registreret salget af varer og ikke have noteret det ved udstedelse af et bilag for salget, mod samme person kan kumuleres, når denne bestemmelse ikke samtidig pålægger de myndigheder, som har kompetence til at gennemføre begge procedurer, at sikre effektiv anvendelse af proportionalitetsprincippet med hensyn til den samlede strengthed af alle de kumulerede foranstaltninger i forhold til den konkrete overtrædelses grovhed?</p> <p>2. Såfremt at chartrets artikel 50 og artikel 52, stk. 1, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, skal artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 49, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således; at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 186, stk. 1, i Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (lov om merværdiafgift, herefter »momsloven«), som for en gerning, der består i ikke at have registreret salg af varer og ikke have noteret salget ved udstedelse af et bilag for salget, mod samme person foruden pålæggelsen af en økonomisk sanktion i henhold til momslovens artikel 185, stk. 2, fastsætter anordning af den administrative tvangsforanstaltning »forsegling af forretningslokaler« i en periode på op til 30 dage?</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	04.05.23

	<p>3. Skal artikel 47, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den ikke er til hinder for foranstaltninger, som er indført af den nationale lovgiver for at sikre interesserne i henhold til artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, såsom den foreløbige eksigibilitet af den administrative tvangsforanstaltning »forsegling af forretningslokaler« i en periode på 30 dage til beskyttelse af en formodet offentlig interesse, hvis retsbeskyttelsen ved domstolene derimod er begrænset til bedømmelsen af en modsatrettet sammenlignelig privat interesse?</p>				
C-300/21	<p>Österreichische Post <u>Sagen vedrører:</u> 1. Er det en forudsætning for at kunne tilkende erstatning i henhold til artikel 82 i den generelle forordning om databeskyttelse (Europa-Parlamentets og Rådets forordning [EU] 2016/679 [org. s. 2] af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF [generel forordning om databeskyttelse]) at det ud over at det fastslås, at bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse er overtrådt, også konstateres, at sagsøgeren har lidt en skade, eller er selve overtrædelsen af bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse nok til at kunne tilkende en erstatning? 2. Opstiller EU-retten for så vidt angår fastsættelse af erstatningen også andre bestemmelser end effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet? 3. Er det foreneligt med EU-retten at lægge til grund, at det er en forudsætning for at tilkende erstatning for immateriel skade, at en konsekvens eller følge af overtrædelsen i det mindste har en vis betydning, der går videre end den vræde, som overtrædelsen har udløst?</p>	<p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Miljøministeriet Justitsministeriet</p>	O-sag	Dom	04.05.23
C-454/21 P	<p>Luxembourg m.fl. mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Det fastslås, at nærværende appel kan antages tilrealitetsbehandling, og at der er grundlag herfor. —Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 12. maj 2021 i de forenede sager T-516/18 og T-525/18, Luxembourg og EngieGlobal LNG Holding m.fl. mod Kommissionen, ophæves. —Der træffes endelig afgørelse vedrørende realiteten i overensstemmelse med artikel 61 i statuten for Domstolen og principalt gives Engie medhold i de påstande, som dette selskab nedlagde i første instans, eller subsidiært annulleres artikel 2 i Kommissionens afgørelse (EU) 2019/421 af 20. juni 2018 om statsstøtte SA.44888 (2016/C) (ex 2016/NN) iværksat af Luxembourg til fordel for Engie (EUT 2019, L 78, s. 1), for så vidt som den pålægger en tilbagesøgning af støtten. —Subsidiært hjemvises sagen til Retten. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen	O-sag	GA	04.05.23
C-487/21	<p>Österreichische Datenschutzbehörde et CRIF <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal begrebet »kopi« i artikel 15, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1; herefter: »databeskyttelsesforordningen«) fortolkes således, at der derved forstås en fotokopi henholdsvis en telefax eller en elektronisk kopi af en (elektronisk) oplysning, eller omfatter begrebet også, i overensstemmelse med fortolkningen af begrebet i tyske, franske og engelske ordbøger en »Abschrift«, »double« (»duplicata«) eller »transcript«? 2. Skal databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, første punktum, hvorefter »[d]en dataansvarlige udleverer en kopi af de personoplysninger, der behandles, fortolkes således, at bestemmelsen indeholder en generel ret for en registreret til at få udleveret en kopi – også – af hele dokumenter, hvori den registreredes personoplysninger behandles henholdsvis til at få udleveret en kopi af et uddrag af en database i tilfælde af, at personoplysningerne behandles i en sådan, eller giver bestemmelsen – kun – den registrerede ret til en uændret reproduktion af de personoplysninger, hvortil der i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, skal gives adgang? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares således, at den registrerede kun har ret til en uændret reproduktion af de personoplysninger,</p>	<p>Miljøministeriet Erhvervsministeriet Justitsministeriet Forsvarsministeriet</p>		Dom	04.05.23

	<p>hvortil der i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, skal gives adgang, skal databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, første punktum, da fortolkes således, at det henset til de behandlede oplysningers art (f.eks. for så vidt angår diagnoser, undersøgelsesresultater eller vurderinger, som er nævnt i 63. betragtning, eller skriftligt materiale i forbindelse med en prøve som omhandlet i Den Europæiske Unions Domstols dom af 20.12.2017, C- 434/16, ECLI:EU:C:2017:994) og kravet om gennemsigtighed i databeskyttelsesforordningens artikel 12, stk. 1, i konkrete tilfælde alligevel kan være nødvendigt også at udlevere tekstafsnit eller hele dokumenter til den registrerede?</p> <p>4. Skal begrebet »oplysninger«, som i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, tredje punktum, skal »udleveres [til den registrerede] [...] i en almindeligt anvendt elektronisk form«, når denne indgiver anmodningen elektronisk, »og medmindre den registrerede anmoder om andet«, fortolkes således, at der derved alene forstås de i artikel 15, stk. 3, første punktum, nævnte »personoplysninger, der behandles«?</p> <p>a. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares benægtende: Skal begrebet »oplysninger«, som i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, tredje punktum, skal »udleveres [til den registrerede] [...] i en almindeligt anvendt elektronisk form«, når denne indgiver anmodningen elektronisk, »og medmindre den registrerede anmoder om andet«, fortolkes således, at der derved desuden også forstås informationen i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra a)-h)?</p> <p>b. Såfremt det fjerde spørgsmål, litra a), også besvares benægtende: Skal begrebet »oplysninger«, som i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3, tredje punktum, skal »udleveres [til den registrerede] [...] i en almindeligt anvendt elektronisk form«, når denne indgiver anmodningen elektronisk, »og medmindre den registrerede anmoder om andet«, fortolkes således, at der derved ud over de »personoplysninger, der behandles« og den i artikel 15, stk. 1, litra a)-h) nævnte information eksempelvis forstås tilhørende metadata?</p>				
C-529/21-C-536/21	<p>Glavna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashhita na naselenieto“ kam Ministerstvo na vatreshnite raboti m.fl. <u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Finder direktiv 2003/88/EF anvendelse, når særlige forhold i tilknytning til visse specifikke aktiviteter i den offentlige tjeneste, f.eks. i de væbnede styrker eller inden for politiet, eller til visse specifikke aktiviteter i civilbeskyttelsestjenesterne på afgørende vis taler imod dets anvendelse, når: Artikel 1, [stk.] 3, i direktiv 2003/88/EF bestemmer, at direktivet finder anvendelse på alle former for private og offentlige aktiviteter som defineret i artikel 2 i direktiv 89/391/EØF. Artikel 2, [stk.] 2, i direktiv 89/391/EØF bestemmer, at det ikke finder anvendelse, når særlige forhold i tilknytning til visse specifikke aktiviteter i den offentlige tjeneste, f.eks. i de væbnede styrker eller inden for politiet, eller til visse specifikke aktiviteter i civilbeskyttelsestjenesterne på afgørende vis taler imod dets anvendelse?</p> <p>2. Skal der ved vurderingen af ækvivalensen af de passende beskyttelses- og forebyggelsestjenester i henhold til artikel 12, litra b), i direktiv 2003/88/EF for en kategori af arbejdstagere, der udfører natarbejde af højst 7 timers varighed i en 24- timers periode i forhold til en anden kategori af arbejdstagere, der ligeledes udfører natarbejde, og hvis arbejdstid om natten er højst 8 timer, men som har andre fordele som f.eks. ekstra ferie, højere godtgørelse ved pension, et højere løntilskud baseret på anciennitet, tages hensyn til de fordele, som de sidstnævnte arbejdstagere har?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	04.05.23
C-683/21	<p>Nacionalinis visuomenes sveikatos centras <u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal begrebet »dataansvarlig« i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), fortolkes således, at en person, der har til hensigt igennem et offentligt udbud at erhverve et værktøj til dataindsamling (mobilapplikation), også skal anses som dataansvarlig, selv om en offentlig indkøbskontrakt ikke er blev indgået, og det skabte produkt (mobilapplikation), til købet af hvilket et offentligt udbud var blevet anvendt, ikke er blevet overdraget?</p> <p>2. Skal begrebet »dataansvarlig« i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), fortolkes således, at en ordregivende myndighed, som ikke har erhvervet ejendomsretten til det skabte it-produkt, og som ikke har taget det i besiddelse, men hvor den endelige version af den skabte applikation indeholder links eller forbindelser til denne offentlige enhed og/eller hvor fortrolighedserklæringen, som ikke var officielt godkendt eller anerkendt af den pågældende offentlige</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	04.05.23

	<p>myndighed, angav denne offentlige enhed som dataansvarlig, også skal anses for at være dataansvarlig?</p> <p>3. Skal begrebet »dataansvarlig« i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), fortolkes således, at en person, der ikke har foretaget nogen egentlig databehandling som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2), og/eller ikke har givet en klar tilladelse/samtykke til udførelsen af sådanne behandlinger, også skal anses for at være dataansvarlig? Har det betydning for fortolkningen af begrebet »dataansvarlig«, at det it-produkt, som blev anvendt til behandlingen af personoplysninger, blev udviklet i overensstemmelse med den ordregivende myndigheds formulering af opgaven?</p> <p>4. Såfremt en fastlæggelse af de faktiske databehandlingsaktiviteter er relevant for fortolkningen af begrebet »dataansvarlig«, skal definitionen af »behandling« af personoplysninger som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2), da fortolkes således, at den også omfatter situationer, hvor k pier af personoplysninger undervejs i forløbet omkring erhvervelsen af en mobilapplikation er blevet anvendt til testning af IT-systemer?</p> <p>5. Skal fælles dataansvar i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7), og artikel 26, stk. 1, fortolkes således, at det alene omfatter bevidst koordinerede handlinger i forbindelse med fastlæggelsen af formålet med og hjælpemidlerne til behandlingen af personoplysninger, eller kan dette begreb også fortolkes således, at fælles dataansvar også omfatter situationer, hvor der ikke foreligger en klar »ordning« vedrørende formålet med og hjælpemidlerne til databehandling og/eller handlinger ikke er koordineret mellem parterne? Er omstændighederne vedrørende det stadie i udviklingen af hjælpemidlerne til behandlingen af personoplysninger (IT-applikation) hvor personoplysninger blev behandlet og formålet med udviklingen af applikationen af juridisk betydning for fortolkningen af begrebet fælles dataansvar? Skal en »ordning« mellem dataansvarlige forstås som udelukkende værende en klar og defineret fastlæggelse af de vilkår, som regulerer det fælles dataansvar?</p> <p>6. Skal bestemmelsen i databeskyttelsesforordningens artikel 83, stk. 1, hvorefter »administrative bøder skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning«, fortolkes således, at den også omfatter tilfælde, hvor den »dataansvarlige« pålægges ansvar, når udvikleren i forbindelse med udviklingen af et IT-produkt også behandler personoplysninger, og fører de uretmæssige behandlinger af personoplysninger foretaget af databehandleren altid automatisk til, at den dataansvarlige ifalder et juridisk ansvar? Skal denne bestemmelse fortolkes således, at den også omfatter tilfælde, hvor den dataansvarlige har et objektivi ansvar?</p>				
C-819/21	<p>Staatsanwaltschaft Aachen</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Kan den ret i den fuldbyrdende medlemsstat, der skal træffe afgørelse om eksigibilitet, støttet på artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i henhold til artikel 8 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 afslå at anerkende dommen fra en anden medlemsstat og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der er holdepunkter for, at forholdene iden anden medlemsstat på tidspunktet for afsigelse af den dom, der skal fuldbyrdes, eller øvrige afgørelser i forbindelse med dommen, er uforenelige med den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, fordi temet i denne medlemsstat selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU?</p> <p>2) Kan den ret i den fuldbyrdende medlemsstat, der skal træffe afgørelse om eksigibilitet, støttet på artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, sammenholdt med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU, i henhold til artikel 8 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 afslå at anerkende dommen fra en anden medlemsstat og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der er holdepunkter for, at retssystemet i denne medlemsstat på tidspunktet for afgørelsen om eksigibilitet ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU?</p> <p>3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal det, inden det, under henvisning til artikel 3, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008,</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	04.05.23

	<p>sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, afslås at anerkende en dom fra en anden medlemsstat, og fuldbyrde de sanktioner, der er pålagt ved denne dom, hvis der holdepunkter for, at forholdene i denne medlemsstat er uforenelige med den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, i et næste skridt undersøges, om de forhold, der er uforenelige med retten til en retfærdig rettergang, fordi retssystemet selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, konkret har været til skade for den eller de domfældte i den pågældende sag?</p> <p>4) Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares benægtende forstået således, at det ikke påhviler de nationale retter, men derimod Den Europæiske Unions Domstol at afgøre, om forholdene i en medlemsstat er uforenelige med retten til en retfærdig rettergang, fordi retssystemet i denne medlemsstat selv ikke længere er i overensstemmelse med retsstatsprincippet: Var retssystemet i Republikken Polen i overensstemmelse med retsstatsprincippet, således som dette defineres i artikel 2 TEU, den 7. august 2018 og/eller den 16. juli 2019, og er dette tilfældet på nuværende tidspunkt?</p>				
C-60/22	<p>Bundesrepublik Deutschland Spørgsmål: 1) Medfører en dataansvarligs manglende eller unfuldte eller ufuldstændige udvisning af ansvarlighed i henhold til artikel 5 i Europa-Parlamentets Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF2 (generel forordning om databeskyttelse, databeskyttelsesforordningen), f.eks. ved en manglende eller ufuldstændig fortegnelse over behandlingsaktiviteterne i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 30 eller en manglende ordning om en fælles procedure i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 26, at behandlingen af oplysninger er ulovlig som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), og artikel 18, stk. 1, litra b), således at den registrerede har ret til at få slettet eller begrænset oplysningerne? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Medfører eksistensen af en ret til sletning eller begrænsning, at de behandlede oplysninger ikke skal tages i betragtning under en retssag? Gælder dette i hvert fald i tilfælde, hvor den registrerede rejser indsigelse mod udnyttelse under en retssag? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Medfører en dataansvarligs overtrædelse af databeskyttelsesforordningens artikel 5, 30 eller 26, at en national ret med hensyn til spørgsmålet om retslig udnyttelse af behandlingen af oplysninger kun må tage oplysningerne i betragtning, såfremt den registrerede udtrykkeligt giver samtykke til udnyttelsen?</p>	<p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet Justitsministeriet</p>	O-sag	Dom	04.05.23
C-84/22	<p>Right to Know Spørgsmål: (1) Skal referater fra formelle møder i en medlemsstats udøvende magt, hvorregeringsmedlemmer er forpligtet til at give møde og handle som en kollektivmyndighed, med henblik på anmodning om adgang til miljøoplysninger indeholdt disse referater, betragtes som »interne meddelelser« eller som offentligmyndigheders »sagsbehandling«, som omhandlet henholdsvis i artikel 4, stk. 1, litra e), og artikel 4, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og omophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF? (2) Rækker princippet om retskraft (som drøftet i Köbler, sag C-224/01, ECLI:EU:C:2003:513 og efterfølgende retspraksis) ud over domskonklusionen itidligere domme, således at det derudover omfatter konklusioner angående defaktiske omstændigheder eller retlige spørgsmål, der er behandlet i den tidligeredom? Med andre ord, er princippet om retskraft begrænset til tilfælde, hvoradgangen til søgsmål er afskåret (cause of action estoppel), eller omfatter deligeledes tilfælde, hvor anbringender er afskåret (issue estoppel)? (3) I verserende sager mellem parter angående manglende overholdelse afdirektiv 2003/4/EF med hensyn til en bestemt anmodning om miljøoplysninger, hvor en sagsøger/informationssøgende har fået medhold i, at en beslutning skal annulleres og visse klagepunkter, der er baseret på EU-retten, blev tiltrådt, mens andre blev forkastet, udelukker EU-retten, og i særdeleshedeffektivitetsprincippet, en national bestemmelse om princippet om retskraft, der er baseret på afskærelse af anbringender (issue estoppel), hvorefter de nationale domstole i nye sager</p>	<p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Transportministeriet</p>	O-sag	GA	04.05.23

	<p>angående en senere afgørelse vedrørende den samme anmodning skal afvise et søgsmål fra en sådan sagsøger/informationsøgende, hvorved den nævnte senere afgørelse – hvori der henvises til EU-retten iklagepunkter, der tidligere blev forkastet, men ikke konkret appelleret – anfægtes?</p> <p>(4) Ændres besvarelsen af det tredje spørgsmål af, at: (i) der ikke blev indgivet en anmodning til Domstolen; og (ii) ingen af parterne har gjort den relevant praksis fra Domstolen gældende for den nationale ret?</p>				
C-148/22	<p>Commune d'Ans <u>Spørgsmål:</u> 1) Kan artikel 2, stk. 2, litra a) og b), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den tillader en offentlig administration at tilrettelægge et fuldstændig neutralt administrativt miljø og følgelig at forbyde alle ansatte at bære symboler på overbevisninger, uanset om disse ansatte er i direkte kontakt med borgerne eller ej? 2) Kan artikel 2, stk. 2, litra a) og b), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den tillader en offentlig administration at tilrettelægge et fuldstændig neutralt administrativt miljø og følgelig at forbyde alle ansatte at bære symboler på overbevisninger, uanset om disse ansatte er i direkte kontakt med borgerne eller ej, selv om dette neutrale forbud synes at berøre et flertal af kvinder og derfor kan udgøre en skjult forskelsbehandling på grund af køn?</p>	<p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet</p>	O-sag	GA	04.05.23
C-206/22	<p>Sparkasse Südpfalz <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 og den ret til årlig ferie med løn, der er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for nationale retsforordninger eller praksis angående bevilling af ferie til arbejdstagere, hvorefter feriekravet også er opfyldt, hvis arbejdstageren under en bevilget ferie rammes af en uforudsigelig begivenhed som i det foreliggende tilfælde en statslig anordnet karantæne og derfor hindres i at udøve sin ret til ferie fuldt ud?</p>	<p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet</p>	O-sag	GA	04.05.23
C-294/22	<p>OPFRA <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal bestemmelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95/EU –uafhængigt af de nationale lovbestemmelser, der under visse omstændigheder giver en udlænding ret til ophold på grund af dennes helbredstilstand og i givetfald beskytter vedkommende mod udsendelse – fortolkes således, at en sygpalestinensisk flygtning, som efter faktisk at have nydt beskyttelse og bistand fra UNRWA forlader den stat eller det område i dette organs indsatsområde, hvorihun havde sædvanligt opholdssted, fordi han ikke dér kan få tilstrækkelig adgang til den sundhedspleje og behandling, der kræves på grund af hans helbredstilstand, og det manglende tilbud indebærer en reel risiko for hans liv eller fysiske integritet, kan anses for at befinde sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand og i en situation, hvor det ikke er muligt for UNRWA at sikre ham levevilkår, der er i overensstemmelse med den opgave, som påhviler dette organ? 2) Hvilke kriterier – f.eks. vedrørende sygdommens alvor eller arten af den nødvendige sundhedspleje – gør det i bekræftende fald muligt at identificere en sådan situation?</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	O-sag	GA	04.05.23
C-319/22	<p>Gesamtverband Autoteile-Handel <u>Spørgsmål:</u> I. Omfatter bestemmelsen i artikel 61, stk. 1, andet punktum, i forordning (EU) 2018/858, hvorefter »[o]plysningerne præsenteres på en let tilgængelig måde i form af datasæt, der er maskinlæsbare, og som kan behandles elektronisk«, samtlige reparations- og vedligeholdelsesinformationer som omhandlet i forordningens artikel 3, nr. 48), eller er denne bestemmelse begrænset til såkaldte reservedelsinformationer (»dele af køretøjet, [...] som kan udskiftes med reservedele«) som omhandlet i punkt 6.1 i bilag X til forordningen? II. Skal artikel 61, stk. 1, andet punktum, i forordning (EU) 2018/858, hvorefter oplysningerne skal præsenteres »på en let tilgængelig måde i form af datasæt, der er maskinlæsbare, og som kan behandles elektronisk«, og artikel 61, stk. 2, andet afsnit, hvorefter oplysningerne for andre uafhængige aktører end reparatører</p>	<p>Justitsministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	O-sag	GA	04.05.23

	<p>»[også] gives [...] i et maskinlæsbart format, der kan behandles elektronisk med almindeligt tilgængelige IT-værktøjer og software, og som gør det muligt for uafhængige aktører at udføre den opgave, der er forbundet med deres virksomhed, i forsyningskæden på eftermarkedet«, fortolkes således, at fabrikanten kun opfylder sine forpligtelser i denne forbindelse derved, at den pågældende</p> <p>1. gør oplysningerne tilgængelige via internettet gennem en maskinstyret forespørgsel via en databasegrænseflade med mulighed for at downloade resultaterne, eller er det tilstrækkeligt, at vedkommende på et websted kun giver mulighed for en manuel søgning og begrænser forespørgselsresultatet til det synlige indhold på skærmsider</p> <p>og</p> <p>2. gør det muligt at søge efter alle oplysninger i databasen, der er knyttet til den pågældendes køretøjsidentifikationsnumre (VIN) ved hjælp af disse VIN, som han stiller til rådighed på en særskilt liste, og uafhængigt heraf</p> <p>– også ved hjælp af andre kriterier til identifikation af køretøjer som omhandlet i punkt 6.1, tredje afsnit, i bilag X til forordningen</p> <p>– samt ved hjælp af de øvrige af fabrikanten anvendte begreber for kategorier (f.eks. kategorier af komponenter, reservedele, reparations- og vedligeholdelsesvejledninger og tekniske illustrationer) og andre poster i databasen i vilkårlige sammenstillinger</p> <p>eller er det tilstrækkeligt, at fabrikanten udelukkende tilbyder søgningen som individuel forespørgsel ved hjælp af VIN for et enkelt, konkret køretøj, uden samtidig at stille en aktuel liste over alle VIN for sine køretøjer til rådighed</p> <p>og</p> <p>3. stiller disse datasæt til rådighed i filer, hvis format er beregnet til direkte elektronisk (videre-)behandling af de modtagne datasæt, med angivelse af den relevante beskrivelse af datasættet (for tekster og tabeller), eller er det tilstrækkeligt, at det er muligt at udlæse det rene skærmindhold i et vilkårligt almindeligt filformat som f.eks. en pdf-fil?</p> <p>III. Udgør artikel 61, stk. 1, i forordning (EU) 2018/858 en retlig forpligtelse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), i databeskyttelsesforordningen, som påhviler bilfabrikanter, og som begrundet udleveringen af VIN henholdsvis informationer knyttet til VIN til uafhængige aktører som andre dataansvarlige som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7)?</p>				
--	---	--	--	--	--